

Sınırı geçmek: Arafa düşmek

Suriye'deki iç savaş şiddetlenerek devam ediyor. Bir kaç ay sonra dördüncü yılına giren çatışmalı dönem milyonlarca Suriyeliyi mülteci durumuna düşürdü. İçerde Muhalefetin "Suriye Devrimi" hayali radikal İslamcı guruplar tarafından tam anlamıyla çalındı. Yaklaşık bir yıl önce, Suriyeli bir mülteci arkadaşım, içerde İslamcılarını destekleyen Türkiye ve diğer ülkelerdeki İslamcılarının kendi ülkelerinde gerçekleştiremedikleri "İslam Devleti" fantezisini Suriye'de uygulamaya koyduklarını bunun Suriye'yi yıkıma götüreceğini, Baas'çıların yaptıklarını bunların tersten yaptığını söylemişti. "demokratik bir Suriye" hayalinin bu güçler tarafından çalındığını, söylemişti. Şu anda kampta kalan dört çocuğunun geleceği için endişeleri gözlerinden okunuyordu. Sık sık Filistinlilerin yarım asırdır mülteci olmaya nasıl dayandıkları, bunun insanüstü bir güç gerektirdiğini söylüyordu. Çünkü, daha bir yıl olmadan yaklaşık 15 kilo vermiş bedeni hızla eriyordu. İki üniversite bitirmiş, savaştan önce büyük bir firmada çalışmış, şimdi mevsimlik işçi olarak çalışıyordu.

Onun gözündeki o acılı hali pek çok sığınmacıda çokça gördüm. "Mülteci olmak" bu insanların ruhlarında ve bedenlerinde derin yaralar açıyor. Kendi evinden, ülkesinden yaşama şansı kalmayan bu insanlar, bir gün, bir şekilde, teller, mayınlar ve silahlarla çevrilmiş olan sınırı aşıp başka ülkelere sığınılıyorlar.

O an, o sınırı geçme anı, aslında arafa düşme anı anlamına da geliyor. Çünkü artık vatansız olma durumu ve geriye dönme umudu (bazı akademisyenlerin, hangi metotlarla yaptıkları meçhul,

anketlerinin aksine her kes ama her kes bir gün geriye döneceklerini söylüyor) bedenlerini ve benliklerini kemirmeye, geride kalan her şeyi hafızadan silinmeye başlıyor. "Ne kadar geçmiş oradan tutmaya çalışırsam çalışayım, anılar her gün flulaşıyor," demişti bir başkası. Neden? diye sorduğumda, " her gün *haberler* geliyor, kötü haberler, ölüm haberleri, evlerimizin yıkılıp yağmalandığı, doğup büyüdüğümüz sokakların yok edildiği, haberleri. Çocukluğumda beni alıp başka dünyalara götüren, rengarenk ve tıka-basa insan dolu Halep'in Kapalı Çarşısının yıkılıp harabeye dönen fotoğraflarını görmek, geçmişimizin ve kültürümüzün yok oluşunu görmek bana büyük acı veriyor. Belki de en iyisi geçmiş *unutmak*," demişti.

Üstteki fotoğraf, o anı, arafa düşülen, o bir kaç dakikalık zamanı betimliyor. Kaçakçıların, sınırda, yıllardır açtıkları yolları bu gün artık sığınmacılar kullanıyor. Ölüm gömülü bu topraklarda, onlarca yıldır açılan gedikler, mayınların arasında dolanan patikalarda üç yıldır sığınmacılar yürüyor. O geçiş zamanının, korkudan mayınların içine yönelen kız çocuğunun, benliğinde açtığı yarayı ne sağaltabilir.

Bundan sonra zaman onları alıp, başkalarının kentlerine ve sokaklarına savuruyor. Artık kendi evlerinde ve sokaklarında edindikleri, onları onlar eden, kimlikleri orada sınırın bir yerine belki de dikenli tellere takılıp kalıyor. Gittikleri yerlerde hepsi ayı kimlikle, Suriyeli, tanımlanıyorlar. En iyi tanımlamayla bile; gelip, işimizi alan, kiralılarımızı yükselten, erkeklerimizi ayartan yabancılar. Bazıları içinse kazanç kapısı. Politik ve ırkçı ön yargılarla söylenenleri her kes bildiğinden geçiyorum...

Bu gün, bütün politik, ekonomik, bölgesel çıkarlar, savaşan tarafların her türlü şiddeti mubah görmesinin cezasını Suriyeli sığınmacılar çekiyor. Bu insanlar kendi istekleri dışında, mecburen, mayınlı alanlardan, canları pahasına sınırı geçip komşu ülkelere sığınmaya çalışıyorlar.

Sığındıkları ÷lkelerde her türlü ayrımcılığa maruz kalarak, ucuz iş gücü olarak, yaşamaya çalışıyorlar, aç kalmamak için çocuklar sokakta dileniyor. İnsanların, iç savaşlar, dinsel ve etnik çatışmalar, etnik köken, politik görüş, inanç ve açlık dan dolayı, kendi ülkesinden isteği dışında ayrılması ve başka bir yerde yaşamak zorunda bırakılması çağımızın belki de en büyük trajedisidir.

Unutulmamalıdır ki; "sığınmacı ve mülteci" olmak evrensel bir insan hakkıdır.

Tüm bunlar bir yana, bu gün bu insanlar mülteci olmaktan kaynaklanan haklarının çok gerisinde, uluslararası yasalar ve evrensel kurallar hiçe sayılarak "statüsüz" bırakılmış, "misafir" gibi belirsiz bir statüde arafta yaşamaya çalışmaktadır.

Kaynak:

<http://blog.radikal.com.tr/turkiye-gundemi/siniri-gecmek-arafa-dusmek-46548>